

Forum Beneficiale, Sive Quæstiones & Responsa Canonica

Materiam De Beneficiis Universam Ex Beneficialistarum tam antiquorum, quàm recentiorum placitis complectentia. Opus methodo novâ, & clarâ in tres digestum Partes ... accuratè, ac copiosè instructae

De Vacatione, Amissione, Et Extinctione Beneficiorvm ...

Leuren, Peter

Coloniæ Agrippinæ, 1704

264. An, & quando Resignans resignatione simplici pœnitere, & revocare factam à serenunciationem.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-74494](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-74494)

bus, in quibus jus à resignante abdicatum non fuit per primam resignationem. Paris. referens se ad q. 14. n. 22 l. 1.

Questio 264. An, & quando resignans resignatione simplici, seu qua fit coram Ordinario, possit poenitere & revocare factam à se renunciationem?

Respondeo, poenitere nequit & revocare resignationem, illà admittà per Superiorem. Laym. in c. quod in dubiis, de renunc. n. 2. citans Garc. p. 11. c. 3. n. 227. Paris. l. 1. q. 12. n. 1. & 3. juncto n. 15. citans Butri. in c. quidam. n. 7. & 9. de renunc. Bursat. conf. 393. n. 12. l. 4. Nav. in c. accepta. de renunc. opposit. 7. n. 26. Menoch. de arbit. casu 201. n. 47. & de recup. poss. remed. l. n. 303. &c. quia per dictam dimissionem, & mox ab illa amittitur omne jus in beneficio, & res est perfecta, & ex tunc verè vacat beneficium. Paris. à n. 4. citans C. Paris. conf. 76. n. 4. vol. 4. Rebuff. conf. 21. n. 11. &c. Quin & per puram & simplicem ac spontaneam resignationem beneficium à legitimo Superiore acceptatam non solum proprietatis, sed & possessio amittitur. Pirh. ad tit. de renunc. n. 110. Lott. l. 3. q. 16. n. 46. ita etiam, ut si de facto incumbat possessioni, non faciat fructus suos, & si alienet alia jura vel pradia beneficii aliàs alienabilia, alienatio non teneat in præjudicium Successoris. Lott. ibid. n. 47. & 49. & ut Pirh. loc. cit. citans Gregor. Thol. in institut. rei benef. c. 31. n. 3. Paris. l. 1. q. 16. n. 3. ut ad nudam detentionem, quam forte retinet, non sit restituendus, si ab ea desiciatur, cum exceptio spontaneæ renunciationis impediatur restitutionem possessionis; quia frustra traditur ei possessio beneficii, ad quod constat eum jus nullum habere, & sic obstat notorius defectus proprietatis, juxta c. accepta. de restit. spoliar. & ibi Abb. n. 4. Quamvis contrarium teneat Barb. juris Eccl. l. 3. c. 15. n. 68. & 149.

2. Econtra quamdiu sive ex quo admittitur non est resignatio, poenitere potest cum effectu; quia tamdiu res adhuc dicitur integra. Paris. loc. cit. n. 6. Card. de Luc. de benef. d. 65. n. 6. & d. 77. n. 5. quemadmodum donator, postquam proposuit donare, quin & postquam donavit, antequam tamen donarius acceptet, poenitere potest, & revocare donationem. Tiraq. de constitut. limit. 30. n. 8. Castrenf. conf. 195. l. 2. apud Paris. n. 7. Hinc jam inferitur, quòd si proponat resignare, & hoc redigar in scriptis, & constituat procuratorem, adhuc sit locus poenitentia. Paris. cit. n. 7. Item si desuper scripta litera ad Superiorem; quin & ipsa resignatio jam eidem presentata, & supplicatum pro admittance, antequam tamen subsecuta admittio, possit poenitere, & resignans resignationem revocare. Paris. à n. 10. citans Nav. in c. accepta. de restit. spoliar. opposit. 7. n. 28. ac dicens esse communem. Vel etiam absque eo, quòd revocationem intimarit Superiore, aut etiam absque eo, quòd positivè revocarit, poterit continuare possessionem, & sine novo titulo administrare; quia talis presentatio resignationis facta Superiore non præjudicat, seu nocet resignanti, quamdiu admittitur non est resignatio. Paris. à n. 12. citans Nav. ubi ante Bursat. conf. 393. n. 10. vol. 4. Neque his contrarium ex eo constituitur, quòd postquam postulatio alicujus ad prælaturam presentata est Superiore, postulantem eam revocare nequeant, juxta c. Bona. de postul. nam in eo est disparitas, quòd postulantem post presentationem postulatio-

nis jam factam functi jam sint officio ipsi à jure concessio, quæ ratio non habet locum in resignatione presentata. Laym. loco paulò post citando.

3. Hanc quoque poenitentiam locum habere in resignatione tacitè asserit Paris. loc. cit. n. 2. ex Rebuff. conf. 36. n. 12. Porro dum quis non ipso facto cessit in manibus Superioris, dicendo v. g. cede beneficio, supplicans, ut cessionem hanc admittere velit, &c. sed solum petit licentiam resignandi, antequam hanc licentiam concedat Superior, revocari posse, tradit Laym. ad cit. c. quidam: posteaquam verò eam concessit, omnem poenitentia locum sublatum esse, & posse talem cogi ad resignandum, tradit Paris. l. 3. q. 18. n. 48. citatis quam plurimis, dicitque communem juxta c. quidam. de renunc. & Doctores ibidem; ac rationem addit n. 49. juxta gloss. c. 7. compellendus; ne scilicet illudatur Superiore, dum poenitentia locus relinquere; procederet que id ipsum ait n. 59 non in beneficiis simplicibus tantum, sed & in dignitatibus, etiam Episcopali, & multò quidem magis; è quòd, etsi casus cit. c. quidam sit de beneficio simplici, militet tamen eadem ratio illusionis & dedecentis variationis, præterquam quòd cit. c. quidam, loquatur generaliter, citat pro hoc Hofst. Card. Butr. in cit. c. ac dicit communem & receptam, Item n. 62. ait procedere, si licentia sit petita à Papa, sive ab aliis inferioribus; cum etiam in his militet ratio illusionis, & variationis: citat pro hoc eosdem immediatè ante citatos AA. Item n. 63. ait, procedere, si licentia hæc obtenta per se, sive per alium, de mandato tamen & ad instantiam beneficiati. Item n. 64. procedere, si licentiam obtentam jus fuerit acquisitum tertio, sive non; cum fundetur hæc dispositio non in eo, quòd jus fuerit acquisitum tertio; sed in illusionis & variatione. Eadem ferè hucusque dicta ex Parisio tradit Pirh. ad tit. de renunc. n. 112. ubi etiam hanc dat disparitatem: quòd, quem poenitet se cessisse bonis suis, possit se defendendo consequi, ne bona veniant, juxta l. quem poenitet. ff. de cessione bonorum, nimirum quòd Superiore, utpote coram quo necessariò faciendà est renunciatio beneficii, illudatur adhuc, si post obtentam licentiam resillire possit resignans; cessio verò bonorum non necessariò faciendà coram Superiore, sed fieri possit extra judicium; tum quia resignatio fieri solet liberè, cessio verò bonorum ut plurimum non nisi necessitate cogente. Ac denique qui cedit bonis, est eorum Dominus; beneficiatus autem non tam Dominus, quam procurator est beneficii, quòd spectat ad Ecclesiam; idè quæ potius cedenti bonis concedatur poenitentia; cum de majore ejus præjudicio agatur, ut Abb. in cit. c. quidam n. 1. Verum tamen Rebuff. distinguit Laym. loc. cit. n. 4. & ex eo Pirh. loc. cit. n. 113. Nimirum procedere doctrinam hanc Parisiis aliàs communem, dum absolute concessa est venia, Quòd si verò Superior non absolute concessit hanc licentiam, sed solum alicui commissionem dedit recipiendi renunciationem, attendenda esse verba commissionis, & qualitatem conditionis, quæ interdum apponi solet; & si v. g. dicat: accipe renunciationem Titii, querat à illius conscientia, quòd justam renunciantis causam habere sibi videatur; posse Titium recedere, Si verò dicat: accipe renunciationem illius, si ita expedire tibi videatur; esse tunc in arbitrio prudentis commissarii, utrum revocatio resignationis admittenda sit, nec no, tradit Idem Laym. ibidem. & Pirh. loc. cit. De cetero Lott. l. 3. q. 16. n. 34. ait; quòd licet admittitur ad resignandum, non

non possit poenitere, juxta *v. quidem de renunc.* hoc tamen procedere de rigore juris, qui non servatur ex stylo, quò minus nova supplicatio porrigi possit pro diversa resignatione; citat pro hoc *Put. decis. 40. l. 2. & decis. 15. sub titulo de renunc.* Addit quoque *Par. loc. cit.* quòd secundum stylum Curia Romana ante expressum consensum renunciandi in Cancellaria vel Camera Apostolica præsistit ab ipso met renunciante, si is absens sit, semper liceat poenitere, & recedere à renunciatione etiam post petitam & obtentam licentiam renunciandi à Superiore; hoc tamen solum locum habere in renunciatione beneficiorum in favorem facta coram Papa; non autem Episcopatum & aliorum beneficiorum consistorialium. Si enim Episcopus petierit & obtulerit à Papa licentiam renunciandi, posse eum etiam hodie cogi ad resignandum conformiter dispositioni juris communis, nimirum *cit. v. quidam.* Idem tradit *Par. l. 3. q. 18. n. 67. 70. & 75.* ubi is: quòd hic stylus, secundum quem resignans potest poenitere ante consensum præsistum in cancellaria vel camera, non reperitur observatus in renunciatione Episcopatum; idque ne ipsi Papæ illuderetur.

Quaestio 265. An, & qualiter in resignatione conditionata, & facta in favorem sit locus poenitentiae?

Respondeo primò: in hac resignatione est locus poenitentiae cum effectu (ita ut vel beneficium retineri vel resignari possit alteri tertio, & in ejus favorem novam supplicationem porrigere, & super ea consensum in Camera praeferre, quæ secunda supplicatio attenditur, & est revocatoria prioris, ut expressè *Par. l. 1. q. 12. n. 5. Chok. post citand. n. 27.*) etiam post porrectam (sive per ipsum resignantem presentem in Curia, sive per ejus procuratorem ad hoc specialiter constitutum: ut *Lott. l. 3. q. 16. n. 17.*) Papæ supplicam, & ab eo admittam, signatamque manu ipsius Papæ per verbum fiat ut petitur; seu datatam parvâ datâ. Quin & post registratam, & ut *Lott. loc. cit. n. 18.* etiam si à tergo supplicationis notata, ut contuevit, legeretur præstatio consensus; de quo tamen vide dicenda ex eodem ad finem quaestionis) *Chok. ad reg. cancell. 45. n. 23. & seq. Par. l. 1. q. 12. n. 16. juncto n. 26. 27. 28. 41. & 49.* *Lott. loc. cit. n. 18.* citantes *Burfat. conf. 393. vol. 4.* Et si enim admisso & dicta signatura perficiat gratiam, ut *Put. decis. 9. l. 1. & ut passim Doctores apud Par. n. 28.* quòd sola signatura admisionis priver resignantem beneficio; id ipsum tamen habet hanc tacitam conditionem, quatenus suppl. cantes in eadem spontanea voluntate persistant, ut *Abb. in c. super eo. de conditionis apposit. n. 8. & in fine;* & sic necdum resignatio dicitur in totum perfecta. *Par. l. 1. q. 12. n. 17.* Et licet ex parvâ datâ annotatione post porrectam supplicam videatur consensus (intelligi Pontificis) datus dare valorem gratiæ, *Par. l. 42. quin & ut Abb. in c. nosti. de elect. Selv. p. 2. q. 15. n. 4. Rebuff. de pacis. poss. n. 25.* apud eundem *Par. l. 34.* ex sola Papæ pronunciatione, quis fiat Prælati, adhuc tamen post parvam datam (quæ describitur à Notariis, & ut plurimum remanet apud impetrantes, nempe resignantes, vel illorum procuratores, quibus licet sic datatam supplicam lacerare, vel apud se retinere. *Par. l. n. 35.* ex *Burfat. cit. conf. 393. n. 7. & 13.*) postque cetera enarrata omnia censetur hac res adhuc esse integra in ordine ad di-

P. Leuten, Fori Benef. tom. III.

etiam poenitentiam. *Par. l. n. 20. & 35. Lott. loc. cit. n. 18.* & licet ex suppositione præsentia resignantis in Curia vel mandati ab eo specialiter dati evitari non possit consensus (intellige pavi seu causalis & primi) præsumptio; hæc tamen præsumptio (quin & ille ipse consensus præstus parvæ datæ) non impedit, quò minus res sit adhuc integra. *Lott. cit. n. 18.* Siquidem parva illa data non adjicitur per Papam, aut per ejus Datarium, ut in ea perfecta videri possit signatura, sed per Præfectum parvæ datæ, ut propterea reputetur actus imperfectus; unde & sæpe post eam dimittitur in manibus ipsius resignantis. *Lott. n. 19.* citans *Burfat. ubi supra. & Rotam apud Paleott. decis. 458. n. 5. l. 3. p. 30. divers.* Et certè illud, quòd dicitur, solo verbo perfici gratiam, hodie non procedit; quia gratia dicitur informis literis non expeditis juxta constit. *Julii tertii. de 27. Maji 1553. Par. l. n. 38.* Sed neque respectu præjudicii resignatarii res post hac omnia minus est integra; cum in resignatario potius considerari possit spes quædam acquirendi, quàm juris acquisitio; cum actus validitas non pendeat à sola voluntate resignantis, etiam si in ea persistat, usque quo per Papam approberetur (quæ approbatio tunc plenè secuta censetur post præstitum in Cancellaria consensum, de quo paulò post) *Lott. n. 20.* & sic dicta spes non impedit variationem. *Lott. n. 22.* nisi fortè simul à dispositione juris quæratat certa spes; quòd et si contingat in casu *l. in diem. ff. de aquis pluvial. arcendâ;* in aliis tamen dispositio talis illam conditionem habet: si is, à quo originatur motus, perseveret in eadem voluntate usque ad finem, argumento *l. 3. ff. de servis exportandis. Lott. n. 23. & 24.*

2. Verùm signanter observandum, quòd tradit *Lott. n. 35.* quòd si consensus præstus implicite ex porrectione supplicationis facta per procuratorem habentem ad hoc speciale mandatum (potest enim consensus etiam induci per solam supplicationis porrectionem per ipsum principalem vel procuratorem ejus; quòd tamen intelligendum de consensu, quo satisfit *regula 45. Cancell. disponenti,* non expediri literas, nisi resignans per se vel suum procuratorem hujusmodi expeditioni in Cancellaria consenserit. *Chok. ad reg. illam. n. 33.*) dum resignatio facta in favorem, an fuerit acceptata per resignatarium, & ea implicita, acceptatio admittit per Papam, veluti cum resignatarius expostitæ sorte facti resignasset alteri (posse enim resignatarium jus, quòd habet ex supplicatione signata & registratâ cedere, & admitti hujusmodi cessionem etiam in favorem, ex *Mandof. in pr. signat. gratia. tit. resignationes. colum. 3. vers. beneficii obtenti,* & *Par. l. 2. q. 24.* qui etiam ait, de stylo Curia hanc vocari proprie cessionem, ad distinctionem resignationis alterius tradit *Chok. l. c. n. 37. & 38.* & addit ex eodem *Par. l.* quamvis hodie non de facili hujusmodi ceshio facta ante expeditionem literarum admittatur, nisi cum magna intercessionem; testari tamen *Parisiis,* se vidisse id concedi) hoc casu res delineret esse integra, compellique posset is, qui supplicationem porrexerat ad præstandum consensum explicitum.

3. Item attendendum ad illud, quòd habet *Lott. cit. q. 16. n. 50.* si facta resignatio in favorem, et si ante literas expeditas & publicatas, adeptamque per resignatarium possessionem resignans licite incumbat possessioni (ut dixerat idem *Lott.*

l. 3. q. 14.

M